

ved Bordingborg nordre Virks Politiret indledede Undersøgelse blev bemeldte Kjøbmand Hans Heinrich Søren Christian Hald den 26de April næstefter anholdt som mistænkt for at have paafat Ilden. Den 28de s. M. affagdes Fængslingskjendelse over ham, og han forblev herefter henhidende i Varetægtsfængsel, indtil han den 30te August næstefter blev løsladt, samtidig med at Undersøgelsen blev sluttet. I den herefter mod Hald for Brandstiftelse og Assurancevig eller Forsøg paa sidstnævnte Forbrydelse ved Virketz Extraret anlagte Sag, til hvis Paafjendelse der i Anledning af en af Halds Defensor til Præstø Amt indgiven Klage over Tiltaltes Behandling af Undersøgelsen blev befuldmægtiget Sættedommer, blev den 23de December 1879 affagt Dom, hvorved Hald blev frifunden for Aktors Tiltale og Aktionens Omkostninger paalagte det Offentlige. Sagen blev herefter indanket for Landsover- samt Hof- og Stadsretten, hvor der den 2den Juli 1880 affagdes Dom i samme, hvorved Underrettsdommen kjendtes ved Magt at stande og Aktionens Omkostninger for Overretten paalagdes det Offentlige. Om Tiltaltes Behandling af Undersøgelsen i den heromhandlede Sag hedder det i Overrettsdommen, at det fandtes ikke at kunne billiges, at den under samme efter Tiltaltes Foranstaltning foretagne Opgjørelse af Halds Barelager i Biemose m. m., der gaafe maatte sættes i Klasse med en Hus-undersøgelse, var iværksat, uden at der i Overensstemmelse med Grundlovens § 81 havde foreligget en egentlig Kjendelse herfor eller et udtrykkeligt Samtykke fra Halds Side, at, om der end ikke aldeles havde manglet Føie efter det Foreliggende til ved Undersøgelsens Begyndelse at dekrettere Arrest paa Halds Person, maatte det derimod misbilliges, at denne Fængsling havde været i over 4 Maanedes, idet det ikke ved Undersøgelsens Gang eller det iøvrigt Fremkomne var oplyst, at der havde været tilstrækkelig Grund hertil, men at det dog, som Sagen forelaa, og navnlig ogsaa under Hensyn til, at Defensor havde oplyst, at der var andraget paa en selvstændig Undersøgelse af Forhørsdommerens Behandling, ikke fandtes tilstrækkelig Grund til ialtsald der under Sagen at paalægge Tiltalte Ansvar i de anførte Henseender, hvorfor Overretten af det nævnte Hensyn ikke fandt Anledning til at udtale sig om hans Behandling af Undersøgelsen i det Hele.

Som Sagen forelaa for Overretten, fuld af Besværinger fra Halds Defensors Side ikke blot over Tiltaltes Behandling af Undersøgelsen, men over hans Behandling af Halds Person i Varetægtsfængslet og i enkelte af de afholdte Forhører, kunde der i Virkeligheden være Spørgsmaal om, hvorvidt der ikke til Grund for Tiltaltes Forhold ogsaa i de Henseender, i hvilke Overretten har udtalt sig og da navnlig i Forlængelsen af Fængslingen, havde ligget en Hensigt fra Tiltaltes Side til at fremtvinge en Tilstaaelse fra Halds Side om at have gjort sig skyldig i, hvad der paafigtedes ham. I saa Henseende er der imidlertid mod Tiltaltes bestemte Benægtelse Intet bevist. Ved den foretagne Opgjørelse af Halds Barelager m. m. vil han være gaaet ud fra, at disse Foranstaltninger ikke kunde sættes i Klasse med de i Grundlovens § 81 nævnte, og at han ialtsald i en Udtalelse af Hald i Forhøret den 26de April 1879 havde dennes Samtykke hertil, og i Henseende til Fængslingens Forlængelse har han henvist til Sagens Vigtighed, sin egen personlige Overbevisning om Halds Skyld og andre ham paahvilende Embedsforretninger, der have hindret ham i at fremme Undersøgelsen med større Hurtighed. Hvad angaar de fremsførte Besværinger over hans Behandling af Halds Person, er det vel ved, hvad der er vedgaaet af Tiltalte selv og iøvrigt oplyst, bevist, dels at Tiltalte, uden at der fra Halds Side var udvist noget Forhold, der kunde give Foranledning hertil, har under Arrestationen en Tidlang helt eller tilbøielig nægtet ham Tilladelse til at skaffe sig saadan Ekstraforpleining, som vel maatte kunne bestaa med nødvendig Orden og Maadehold i Arresthuset, dels at han, efter den 11te August 1879 at have ladet Hald iføre Arrestklæder som Følge af, at dennes egne Klæder trængte til Udluftning, og vægret sig ved at sende Bud til Halds Hjem i Præstø om Oversendelse af andre af Halds Klæder til Arresthuset, har ladet Hald være iført Arrestklæderne indtil den 29de næstefter, længe efter at dennes Klæder vare eller kunde have været udluftede, taget han vidste eller ialtsald ikke kunde være i Tvivl om, at det var imod Halds Ønske, at denne bar Arrestklæder; men til at forfaste Tiltaltes Forklaring om, at hans Bevæggrund hertil ene har været den, at det var ham imod, at en Arrestant, blot fordi han havde Midlerne hertil, skulde henhidde i Varetægtsfængsel under bedre Vilkaar end Andre, der ikke vare saaledes situerede, giver det Oplyste ikke Føie, og hvad angaa de iøvrigt fremsatte Anker over hans Behandling af Halds Person, da ere disse ubeviste enten i Henseende til det Faktiske, de angaa — til Exempel, at Tiltalte under Forhørerne skulde have haanet og puffet Hald — eller i Henseende til det ulovlige Forjætt eller Formaal, der underlægges det paagjældende Forhold fra Tiltaltes Side.